

Možno sa zdá, že v tomto „závere po závere“ zobrazujem Laru skôr z Anniversary, ktorá sa najskôr pýtala, potom strieľala, ale len som sa snažila pridať „ľudský“ nádech. Snád sa trochu vydarilo.

Ešte nie je koniec

Popoludňajšie slnko zalievalo mäkkým svetom nevelký ostrov, na ktorom sa týčila zlatá pyramída dopoly zakrytá skalami. Všetko by vyzeralo idylicky, keby sa zem zrazu nezačala otriasať a z pyramídy začali odlietavať veľké kusy kameňov. Na ich úlomky musela dávať veľký pozor mladá žena, ktorá vybehla zo siene, v ktorej zanechávala nehybné, mŕtve telo známej obchodníčky.

Lara Croft skočila do priezračnej vody a rýchlymi tempami doplávala k lodi, ktorá patrila Natle. Naštartovala a vzdalovala sa od pyramídy, ktorá v jedinom oslepujúcom výbuchu navždy zmizla i s ostrovom.

Lara sa vyčerpane oprela o kormidlo a vzdychla. *Zachrániť svet je fuška*, pousmiala sa, no úsmev jej z pier hneď zmizol, pretože sa jej v mysli začali premietat' obrazy z dobrodružstva, ktoré práve prežila.

Scion, Tihocan a Qualopec, mutanty, T-Rex či Larson... Larson, ktorý ju zoznámil s tak vierohodne pôsobiacom Jacqueline Natlou... Muž, ktorého musela najskôr len omráčiť, keď jej povedal, čo chcela, keď sa mohla dostať ďalej, dravo postupovať vpred... A neskôr, až jej príliš prekážal v ceste, bola nútená zabiť ho.

Bola si nútená? spýtal sa jej vnútorný hlas. Prečo myslíš, že si ho musela zabiť, a nie iba omráčiť ako predtým? Tretí kus Scionu by bol tvoj rovnako, ako bol i prvý – tak prečo? Nenútil ťa k streľbe len tvoj inštinkt zabijaka a túžba po krvi? Tieto dve vlastnosti máš, zdá sa, mimoriadne vyvinuté.

Lara zavrela oči a mimovoľne pustila kormidlo, takže loď teraz ovládali morské prúdy. Sústredila myšlienky inam, ale vnútorný has do nej stále zapáral.

Áno, Larsona máš vybaveného, venovala si mu krátke requiem a... čo teraz? Založíš ho do zásuvky svojej mysle a tým sa zbavíš všetkej zodpovednosti? Nenapadlo ti, keď si ho úderom omráčila, keď si doňho strieľala, kým neklesol na zem a tam pomaly vykrvácal, že možno ešte žil? Možno ho tvoje guľky netrafili hneď milosrdne do srdca, a kým ty si obdivovala Scion a potom rýchlo odišla bez jediného pohľadu naňho... možno on ešte žil a bol pri vedomí. V hlave sa mu premietali obrazy tak, ako teraz tebe... možno všetko ľutoval a bol by ti to rád povedal... keby si mu dala šancu. Keby si sa nad ním sklonila a povedala mu – i keď lož! - že ho chápeš. Že mu to odpúšťaš, nech spočíva v pokoji. A nenapadlo ti, že ho môže niekto čakať? Kamaráti, priateľka, ktorá sa už teší na chvíľu, až sa znovu zvitajú... a bude sa tešiť márne, lebo Lara Croft ho musela zastreliť?

Lara klesla na zem, čiastočne sa opierajúc o palubnú dosku. V duchu sa snažila presvedčiť samu seba, že Larson žil osamelým životom, nemal známosť, ale bola si istá, že sa neoklame. Napokon, čo o ňom vedela? Všetci ani nevie, koľko mal rokov. Prečo by nemohol žiť ako ostatní, i keď pracoval pre Natlu? Rovnako ako...

Pierre. Archeológ, dobrodruh, rovnako ako ona. A rovnako ako ona a Larson aj on bol zamestnaný Natlou, i keď Lara už vtedy vedela, že obchodníčka nemá čisté úmysly. A predsa... Nebol i Pierre Natlou oklamáný? Ako inak by mohol súhlasiť s jej plánmi, ktoré sa normálnemu človeku, a najmä nie polobohovi, museli zdať šialené? A predsa ho ona ľahostajne zabila, akoby bol on sám hlavný zloduch.

Chladnokrvne, ľahostajne, bez štipky ľútosti, šepkal jej hlas zlomyseľne do ucha. Pálila si po ňom od vstupu do chrámu až po odchod z hrobky Tihocana a nedbala si na to, či sa musí horko-ťažko vylizovať z rán.

No a? On na to vari dával pozor? Lara chcela hlas umlčať, ale nepodarilo sa jej to.

Ani Pierra si nemusela zastreliť! Ved' všetko sa odohrávalo bez slov, nič ste si nevysvetľovali... a napokon, nemyslíš, že Pierre pozeral na teba ako na ctižiadostivého dobrodruha, ktorý chcel zneužiť Scion pre seba?

„Nie!“ zvolala Lara a pritisla si dlane na uši, v snahe nepočuť protivný hlások. „Ja nie som ako Natla!“

Nie si? Povedz, Lara. Pravdu - keď si namierila pištoľ na Scion – plánovala si ho naozaj zničiť? Strelila si by, keby ťa Natla nezhodila?

„Čo myslíš,“ zavrčala.

Priznaj si, že aspoň na chvíľu ťa vzrušila predstava nadvlády nad ostatnými. Keby nie, nebola by si normálna...

„Možno nie som,“ odvetila pokorne.

Nie, Lara. Ty najmä nie si odvážna.

Čo tým chceš sakra povedať?

Scion bol zničený, to áno. Ale nie kvôli záchrane ľudstva – aspoň to nie je úplný dôvod – no i kvôli tebe.

Lara mlčala.

Ty si sa zľakla jeho moci. Videla si zlomok toho, čo dokáže. A neodvážila si sa vládnúť. A kým stihla Lara niečo namietnuť, hlas pokračoval: Bojovala si proti šelmám a mutantom, to je pravda. Ale zachovať si odvahu sám pred sebou, to nedokáže každý, Lara.

Zlostne potlačila slzy hnevu i ľútosti, no spomienky ju zaviedli k Natliným poskokom v baniach. Vzdychla a tentoraz si bola aj sama schopná priznať pravdu:

Ani ich som sa nič nepýtala, nedala som im príležitosť, pritom oni do toho snád' ani neboli zapletení. Preto si zaslúžim, keď mi budú vo dne či v noci šepkať do ucha: „Si vrah...“ A zaslúžim si to od všetkých. Pretože možno som zachránila svet, možno získala artefakty, ale už sa nezbavím krvi na svojich rukách. A viem – áno, viem to! - že tej krvi bude ešte oveľa viac, že často zabijem i nevinných... a že vždy ma budú trápiť nočné mory.

Lara otvorila oči, vybrala z puzdra zbraň a na chvíľu sa jej zmocnilo pokušenie hodiť zbrane do vody a po návrate žiť možno nudným, ale bezpečným životom bez postáv, ktoré ju budú navštevovať a raz šepotať, raz kričať a obviňovať ju, že je vrah. Ale potom vedala, že takýto životný štýl k nej proste nepatrí a často len ona bude môcť odvrátiť katastrofu – pre to treba prinášať i obeť...

Lara sa usmiala a cítila, že sa jej trochu uľavilo. Postavila sa, pištoľ vrátila do puzdra – pevne ju tam zatlačila. Opäť chytila kormidlo a zamierila smerom domov, ale i keď v duši a vo svedomí jej zavládol nateraz viac-menej pokoj, brokovnica jej na chrbte oťažela a pištole ju začali páliť na tele. Začala zuby.

Vedela, že napriek všetkému sú jej činy správne...